

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2001
FORFATTER:	Birgith Gimm
TITEL:	En gang spejder, altid spejder.
KORT RESUME:	Erindringer fra et liv i Det Danske Pigespejderkorps, 3. Kolding.

EN GANG SPEJDER, ALTID SPEJDER

AF BIRGITH GIMM

Man siger: „En gang spejder, altid spejder“, og disse ord passer fint på mig. Min tid som aktiv spejder har skabt et væld af minder. Det at være spejder er ikke bare at være, men man er spejder, fra man står op, til solen går ned. Spejderbevægelsen har betaget mange mennesker. Det er svært at sige, hvad der er det dragende – sammenholdet, livet i det fri, ansvaret for naturen og hinanden eller noget helt andet. Min spejderkarriere startede med mine forældre, der var henholdsvis pigespejder og drengespejder i Randers. Det var i 1920'erne og 1930'erne. Deres glæde ved spejderiet blev overført til os tre søskende, der alle har været med i spejderlivet i Kolding igennem mange år.

Min spejdertid startede med familiens ankomst til Kolding fra København i 1947. Det blev ved de blå spejdere, jeg kom til at slå mine folder, og det begyndte i Maria Mikkelsens Børnehaven i Markdannergade. Frk. Mikkelsen blev aldrig kaldt andet end Mikkel, og hun var en kendt og respekteret „spejderpige“ igennem mange, mange år.

I Kolding var der plads til flere forskellige spejderkorps. Vi havde kammerater fra de grønne spejdere, KFUK og KFUM, fra FDF og de gule drenge, Det danske Spejderkorps, der var opdelt i 1. Kolding drenge, Oberst Læssøe og Herkules. De blå spejdere, Det danske Pigespejderkorps, var delt i 3 tropper: 1. Kol-

ding, 2. Kolding (den senere Dr. Dorothea) og 3. Kolding, og det var her, jeg blev meldt ind i 1947. Det skulle vise sig at være det bedste valg, mine forældre nogensinde har truffet for mig.

Der er forskel på de ting, vi lavede som spejder i 1947, og de ting, der bliver arbejdet med i spejderbevægelsen i dag. Måske ser det ved første øjekast meget anderledes ud, men nu som før lægges der vægt på de væsentlige ting som at udvikle børn og unge til selvstændige mennesker, der kan klare sig i det daglige liv. Jeg har kendskab til, at unge, der har været til jobsamtale, er blevet valgt, fordi de er eller har været medlem af spejderbevægelsen, bl.a. mine egne børn. En oplevelse, som igen bekræfter, at det at være spejder er en god ting.

Efter blåmejsetiden, hvor min mor var leder for den yngste gren, blev jeg storspejder, og så var man noget. Hvor har jeg set op til de store, da jeg var en lille spejder. Mit forbillede var min patruljeleder. Hun hed Birthe Ravn Christophersen, og hendes spejdernavn var Pil. Pil var skrap, men meget dygtig. Vi skulle kunne vores knob, morsealfabetet og førstehjælpshåndbogen udenad samt vide noget om de nordiske lande, deres nationalsange og deres flag. Selv målene på det danske flag kunne jeg udenad 3-1-4 1/2 + 3/4 til slid og 3-1-3. Prøv at tegne det på ternet papir – det passer.

Pil blev senere min tropsleder, egentlig var hun ikke særlig vellidt hos de andre ledere, vel nok fordi hun var så spejdermæssig dygtig, men jeg så op til hende og ønskede at blive som hende. Det lykkedes næsten. I 14 års alderen blev jeg patruljefører. Det var en opgave, jeg gik op i med liv og sjæl. Min patrulje skulle være den bedste, og det blev den.

Jeg har stadig meget kontakt med de „værste“ medlemmer fra „Pingvinerne“, som vi hed i vores patrulje. I starten af min spejdetid havde vi lokaler i gården mellem Låsbygade og Zahnsbælgade på et rigtig hyggeligt loft med hanebjælker, der bar loftet. Der var indgang fra Låsbygade, og gården er der endnu. Lokalerne var venligst udlånt af en af Koldings store købmænd. Senere holdt vi til i gården i City Sko's baglokaler i Jernbanegade. De mindste spejdere holdt en overgang til i et hus i grusgraven på hjørnet af Seest Bakke og Tøndervej. Det er her, Munkensdam Amtsgymnasium og Munkensdam Plejecenter nu ligger.

Jeg var leder i 3. Kolding i mange år, og jeg gjorde, hvad jeg kunne for, at min trop skulle være en trop, man regnede med, både med hensyn til det spejdermæssige, det rent menneskelige og allermest det kammeratlige. Det er da også med stor glæde, at jeg følger min ældste søn, som nu er medansvarlig i min gamle trop 3. Kolding. Mine to andre børn er også med i spejderiet, så meget som jobbene tillader det. Min gamle 3. Kolding trop er i dag oppe på over 100 aktive store og små spejdere, og en hel flok gamle store spejdere „der lige kigger forbi“. Dejligt at se, at den består så flot.

Mit spejdersnavn har helt fra lille spejder været Lillestrup. Min mor blev kaldt Strup.

Vi hed Rigenstrup til efternavn – et godt spejdersnavn, som jeg er godt tilfreds med. En overgang troede man, at Lillestrup var mit efternavn. Det stod på de breve, posten bragte. Hvis man i dag i spejderkredse siger Birgith, tror jeg ikke, det er mig, de mener. Det var en dejlig tid som stor spejder med mange ture og lejre, både de små hyggelige tropslejre og de gigantiske korpslejre med mange tusinde spejdere samlet på et sted.

Disse lejre afholdes stadig, og ideen er den samme som for 50 år siden – at lade børn og unge komme sammen langvejs fra og være fælles om kammeratskab, friluftsliv, madlavning over bål i det fri i al slags vejr, og det at have det sjovt sammen på trods af folks forskellighed. Begge mine forældre var med på mange ture og lejre som hjælpere, og min mor var leder for den yngste gren – blåmejserne i over 40 år. Hun blev da også hyldet med Kolding Kommunes lederpokal og andre udmærkelser i sit lange liv som leder. Det, min mor nok var allermest glad for, var, når nogle af hendes små spejdere på et tidspunkt selv blev mødre og kom til hende med deres børn for, at de kunne opleve det at være spejder.

Mit spejder- og senere lederliv har altid været tilknyttet én gruppe – 3. Kolding under D.D.S. – Det Danske Spejderkorps. Denne gruppe spejdere og ledere har været medvirkende til, at jeg synes mit liv har været det allerbedste, jeg har kunnet opnå. Der kunne skrives tykke bøger om alle de oplevelser, jeg igennem mange år er blevet beriget med.

Et par stykker står måske klare i erindringer, deriblandt da tre aktive ledere i 1970 blev bidt af ideen om, at de blå spejdere skulle have deres eget tamburkorps igen. Musikken havde ligget stille i nogle år, efter

De blå pigespejderes tamburkorps den 23. juni 1954. Forrest til venstre går artiklens forfatter. Tamburmajør var Kirsten Lynggaard.

at Kolding Tamburkorps første gang marcherede igennem Koldings gader. Stortrommen var dengang flot dekoreret med et leopardskind, venligst udlånt af kaptajn Messmann, der havde to piger med i tamburkorpsset. Der blev spillet et par numre i Staldgården, og så gik turen videre for fuld musik og med en lang hale af blå pigespejdere og forældre ud til Dyrehavegårds jorder ved Dyrehavevej, dér hvor Scanticon Comwell nu ligger. Her blev afholdt Sct. Hans bål med taler, musik og spejderoptræden i den mørke aften. Det var

den 23. juni 1954. I 1969 blev de gule drenge og de blå piger slået sammen til et korps D.D.S.

På grund af ledermangel blev musikken dengang efter nogle år lagt på hylden, og de daværende „juletræstrommer“ gemt væk. Med hjælp fra disse tre ledere: Birthe Petersen fra Dr. Dorothea, Inge Mikkelsen fra 4. Kolding og jeg fra 3. Kolding genopstod Kolding Tamburkorps og har nu over 30 år på bagen. De er stadig i fuld vigør og medvirker ved de årlige orkesterstævner rundt omkring i Danmark. Tamburkorpsset har også deltaget i stævner uden for Danmarks grænser og har hver gang høstet megen ros. Hverdagens arbejde med de spilleglade børn og unge bliver dygtigt ledet af Inge Mikkelsen.

Hyggesnak mellem Christa Thaysen og Helen Jensen på „Trine“ – datidens lejrtoiletter.
Foto fra 1955.

Der har været lidt maritimt islæt over mit lange spejderliv. Nogle kanoture med gruppens større spejdere, hvor vi havde det afslappet og dejligt, bare drev afsted med strømmen på Gudenåen. En frisk tur med en fiskekutter på Lillebælt, hvor vi fiskede rødspætter og torsk, som skipper flåede. Vi panerede og spiste fiskene. Det var en oplevelse at se spejderne spise fisk nærmest som slik uden læssevis af remoulade, men de var nu også lækre, fiskene altså.

Vi har flere gange taget turen ned ad Kolding Å i sejldugsbåde og med sjove oplevelser til følge. Ikke alle syntes, det var nødvendigt at surre tovværk godt og grundigt sammen om de granris, der skulle holde bådene oppe. Der var også spejdere, der i starten troede, at man kunne bevæge sig, som man ville, på de primitive både med det resultat, at der vist

nok stadig ligger ting og sager på bunden af Kolding Å.

Et togt med Fulton i 1979 var en helt speciel oplevelse for 25 piger og 3 drenge fra Kolding, der påmønstrede en solskinsdag på havnen i Frederikshavn. Efter at have søgt på Fultonkontoret igennem fem år var det blevet vores tur – og hvilken tur. Det spændende togt blev indledt med en flot natsejlad op igennem Kattegat. Havet var blikstille og natten kulsort med millioner af stjerner. Ruten var med afgang fra Frederikshavn til den svenske skærgård og retur til Ebeltoft Vig. Efter lidt tilpasning fra skibets faste besætning, der først skulle finde ud af, at vi 28 spejdere godt kunne tænke selv, blev det en herlig tur op igennem den svenske skærgård. Alle havde deres arbejde at gøre ombord. Med en af de unge „hvalpe“ som leder, blev vi delt op i hold. Rengøring på banjen – stedet, hvor vi sov, spiste og ellers opholdt os, når vejret ikke tillod, at vi var på dæk. Vores senge var hængekøjer af sejldug, der blev hængt op i loftet (undersiden af dækket). Når man først var oppe i køjerne, sov man udmærket, men det var en kamp at komme derop. Et hold arbejdede med spuling af dækket, fem mand på rad med svabere og i takt – et, to, tre, vend osv. Pudsning af de blanke messingting – lister, kompas, klokke m.m. Det skulle pudses hver dag. Et 3. hold passede sejlene og roret, og et hold skulle i kabyssen. I kabyssen var der et kulfyret komfur, der fyldte enormt i den lille kahyt på dækket. Alle forberedelserne til måltiderne foregik i det fri på dækket, og al spisning også her. Maden var god. Vi havde jo selv lavet den, og der var masse af råvarer, selvom det skulle hedde sig at være spartansk. Der blev købt ind i hver

havn, så vi sultede bestemt ikke. Vi kunne også finde på at lave saftevand, kakao og bage boller i det store komfur til stor glæde for ikke mindst den faste besætning.

Skibets faste styrmand Bjørn havde helt overtaget ledelsen af mine spejdere, og det var svært for mig ikke at blande mig, også fordi sproget ombord var strengt, da vi ankom. De kostede rundt med os, det lød ikke så godt. Vi ledere havde en snak med skibets ledelse. Vi var ikke vant til at blive tiltalt på den måde, som de var begyndt på. Efterhånden som dagene gik, slappede jeg lidt af, for spejderne stortrivedes faktisk med de forskellige job ombord. Jobbene gik på skift, en dag ved sejlene, en dag i kabyssen og en dag som pudsemester. Så alt gik fint, selv styrmand Bjørn overlod roret til en af spejderne.

En lille sjov historie: Da vi fra skibets joller var gået i land på en lille øde ø, blev vi enige om at lave et rigtigt lejrbræt på stranden i den svenske skærgård. Det blev næsten den største oplevelse for os voksne. Mørket sænkede sig omkring os. Fulton lå som en mørk silhuet på det blanke hav, og flammerne fra bålet strakte sig op mod den sorte nattehimmel. Vi lavede snobrød og te over gløderne, og selv de værste rødder fra besætningen var stille og nød pigernes bålsange på denne skønne aften. Der blev snakket dæmpet og fortalt „skipperhistorier“, og klokken blev mange, inden skipper sagde, at nu skulle vi altså tilbage til skibet. Stille blev jollerne stødt fra land, og vi gled ud mod Fulton i månelys og stjerneblink. Denne aften husker vi alle. Det, der skete på øen denne mørke aften, var milevidt fra den daglige omgangstone ombord. Hvalpene fortalte i øvrigt om en klasse fra en fin københavnsk pigeskole,

der havde været med på et togt. De mødte op i hvidt matrostøj og røde negle. Toiletterne ombord var 2 stk. das, det vil sige 2 spande med et bræt på. Spandene skulle tømmes hver dag, og det var noget uvant for de fine piger. Det foregik ud over skibssiden, og så var det klareret. Men så nemt gik det ikke for de fine piger. De smed spand, bræt og låg over bord og måtte så på resten af togtet nøjes med en spand – besætning og 25 piger om én spand.

Hjemturen var ikke den mest charmerende. Vi havde en brandstorm fra Sverige og ned igennem Kattegat, der på udturen havde været fredeligt, ikke en krusning på havet. Nu var det sandelig anderledes. Fulton, der jo er et gammelt træskib, tog rigtig meget vand ind, og der blev pumpet hele natten. Alle, der

kun var lidt søsyge, tog del i pumpearbejdet, der foregik med to håndbetjente pumper. Vores senge ombord var som sagt hængekøjer, og det krævede en vis portion kræfter og overtalelse af vi ledere at få spejderne op i disse køjer i høj søgang, især når man tænker på, at alle havde stramme cowboybukser på, og at alle var plaskvåde til det bare skind fra alle de søer, der slog ind over skibet. Som ansvarlig leder kommer man ud for mange ting, men dette var det værste, jeg havde været med til. Det våde tøj skulle af, og noget tørt findes frem fra køjesækkene, alt imens skibet hamrede afsted på det sorte hav. Mange af pigerne var søsyge, og det var noget af et job at få en træt, søsyg spejder på omkring 60 kg op i en hængekøje i høj sø. Bagefter var det tiltrængt at komme op i den friske luft, selv om der var for meget af den. De fleste kom til køjs og faldt omgående i søvn, men der var nogle få, der var bange og ville blive på dæk trods de store søer, der evindeligt slog ind over skibet. Jeg sad hele natten med armen om en ellers meget selvstændig pige og sang for hende. Heldigvis drukkede min stemme i stormen. Skipper havde beordret alle ned i køjerne. Han var simpelthen bange for, at en af os skulle ryge ud i det skummende hav, efter at han havde set en gul regnfrakke flyve overbord og ud i de meterhøje bølger.

Skipper og den faste besætning forstod efterhånden, at det ikke var en flok almindelige skoleelever, der var med på dette togt, men nogle spejdere, der kunne tage fat, også selv om søsygen havde haft tag i de fleste af os. Dagen derpå var en dag, vi, der deltog i togtet, aldrig vil glemme. Hver spejder i hængekøjerne havde fået en plastpose til at kaste op i, hvorefter den blev droppet på dør-

ken (gulvet), uden at der blev bundet for dens indhold. Det sejlede rundt på dørken sammen med havvand, der blev presset ind imellem revner og sprækker i bunden af det gamle skib. I denne suppe flød spejdernes sko, støvler, sokker og andet udstyr samt knuste sodavand, rødkål, sild, agurker, alt i glas (knuste glas) samt andet godt fra proviantrummet, hvis dør var sprunget op. Det hele flød nu som en ulækker suppedas ud på dørken, hvor vi sov. Se her viste spejderne også den rette spejderånd, fattede et par store gryder, puttede alle sko, sokker og andet udstyr i og fik det sorteret og rensat på dækket. Alt det andet blev som fiskeføde smidt i havet.

Jeg tror, det kom som en overraskelse for den faste besætning, at vi, da det lyste fra øst, fik tændt op i komfuret og lavet en kæmpe gryde havregrød. Lækker og rygende varmt blev det hele spist op, og alle fik det helt godt igen. Den faste besætning var også blevet glad for havregrød, som vi serverede hver morgen, selv om de skulle nødes lidt. Vi lignede et sørøverskib, da vi ankom til Århus. Alt var hængt til tørre på dækket, soveposer, støvler, jakker, kameraer m.m. Alt var forsikret igennem skibet, og alle fik deres udgifter dækket.

En anden speciel sommerlejr skal lige nævnes, selv om alle lejre har deres egne spændende oplevelser. I 1976 drog 3. Kolding på vandretur i Norge. Det var en anstrengende tur, men en meget meget flot tur. Vi gik efter varder, der som en slags vejvisere er bygget op af flade sten lagt ovenpå hinanden, og vi overnattede i små hytter. Vi havde vejret med os, selv om vi blev overrasket af snestorm midt i august måned. Vi var 17 store spejdere afsted og havde hjemmefra fordelt lidt mad i

hver rygsæk, vel vidende, at det var meget dyrt at handle mad i Norge, f.eks. købte man ikke en eller flere agurker af gangen, nej man købte en halv, og det forslår jo ikke meget til 17 store sultne spejdere.

Nu i 2001 oplevede jeg, at man stadig køber halve agurker i Norge – 25 år senere.

En af mange oplevelser fra turen i 1976. Vi ankom sent på eftermiddagen til en hytte og varmede dåsemad. Der gik mange til. Alle hytter får proviant bragt op om sommeren pr. helikopter. Det var dåsemad, knækbrød og sådan noget, der kan holde sig. Inden vi forlod hytten, lagde vi en seddel i en lille kasse med navn og adresse, og hvor meget vi havde taget af mad, ingen penge. Senere efter hjemkomsten kom regningen fra Norsk Turistbureau, og den var stor, men vi var mange, og vi var sultne. Efter aftensmaden gik vi til køjs, to i hver køje. Senere ankom tre vandrere mere, de var ældre end os, altså måtte vi vige pladsen i køjerne. I de norske vandrehytter er der den regel, at de ældste vandrere og mindre børn altid har ret til en køje, og i de fleste af hytterne var pladsen meget trang. Det gentog sig et par gange i løbet af aftenen, og det endte med, at alle spejderne sov på gulvet, efter at vi først havde flyttet alt det løse, såsom bord, stole, rygsække og støvler udenfor og lagt en presenning over. Den nat var vi 27 vandrere om 8 køjer.

Om aftenen lavede vi spejdere varm kakao til alle i hytten, 27 personer. Vi sad alle steder og knasede knækbrød, drak kakao og sang. Det var hyggeligt, og de norske gæster syntes, det var så „hygsomt“. Næste morgen var der sne overalt udenfor, og der stod en flok geder og gumlede løs på vores grej. Hyggeligt, ja det var det faktisk. Til morgenmad lavede vi hav-

regrød af flere gange, og vi fandt da også ud af at bespise 27 mennesker med bestik til 8. Det værste var næsten at finde sine egne ting i rodet – tænk bare 27 rygsække og 54 støvler i én stor forvirring.

Vores dagsmarcher var på gennemsnitlig 7 timer, og en lille notits fra et dagbogsblad lyder således: „Vi er nu på toppen efter at være kravlet næsten lodret op i næsten 2 timer. Det var meget anstrengende, og så er her snestorm på toppen og skidekoldt“. Vi ser på „Orms“ fødder. Det var væmmeligt, stakkels pige. Vi tørrede blod ud af støvlerne, og sokkerne var røde af blod, men hun var frisk til at fortsætte. Uddrag fra dagbogen. „Hørt hver dag efter en dagsmarch på 7 timer: Sølle:Lillestrup – jeg har en vabel. Lillestrup: Nåh, kun én i dag. Sølle: Næh 12“.

*Spejderhytten ved Houens Odde.
Foto 1958 af Mogens Hansen.*

Alle tog denne til tider noget anstrengende tur med et utroligt humør. Dette år havde troppen to lejre, en almindelig sommerlejr for de mindre spejdere under 14 år, der jo ikke kunne klare de lange dagsmarcher, og denne Norgestur, der absolut var for de garvede.

Nu er det ikke bare gigantlejre med mange tusinde spejdere, lejre til fods eller til vands der er herlige, og som man husker. En god, men våd lejr lige her uden for Kolding på Houens Odde i 1977 hører til de lejre, vi stadig snakker om og mindes med glæde. Alle 45 storspejdere, der var med på denne tropslejr med 3. Kolding vil kunne huske det våde vejr, de titusindvis af myg, men også de mange

hyggeaftener omkring lejrålet med snobrød, te over gløderne og lejrålssangene i aftenens stilhed. Men regnvejret var slemmt. På et tidspunkt var der ingen, der havde mere tørt tøj. Vi kunne selvfølgelig være kørt hjem efter noget tørt, men man er vel på spejderlejr, så vi prøvede at tørre tøjet over ålet med snore ned fra træerne. Det gik ikke, der gik ild i det, så lånte vi en bil og kørte til Kolding, fandt et møntvaskeri, fik det våde tøj puttet i en tørretumbler. Der bredte sig en underlig lugt i lokalet af røg, snavs og skidt. Folk kiggede på os, så vi skyndte os at blive færdige og flygtede grinende ud til lejren, hvor vi alle lugtede ens. Men vi fik tørre bukser på.

Med til de ekstra gode lejre hører også en tropslejr ved Skibelund ved Kolding Fjord i 1969. Alle var afsted. De mindste i hus og vi store i telte. De ældste husker sikkert endnu „den store smuglerjagt“, hvor alle „hoppede“ på et godt tilrettelagt natløb med „smuglere“, der listede sig i land på stranden fra en speedbåd med læssevis af smuglercigaretter og med „politiets“ forhør senere på natten. Historien blev fortalt igen og igen igennem mange år, og hver gang er det en oplevelse, og så er det jo sådan med den slags historier, at de bliver bedre og bedre, som årene går.

Der har været mange andre sjove, almindelige små tropslejre, weekends og lederplejture, men også gode og skægge møder, hvor vi dygtiggjorde os og forberedte spejderne på de færdigheder, som alle forventer, at vi spejdere store eller små er i besiddelse af.

Nu er det at være spejder jo ikke bare noget, man bare er en kort tid af sit liv. Mange af os bliver ved med at have spejderånden i os hele vores liv, måske sådan noget med at følge ældre damer over gaden og andre ting, som

man forbinder spejderiet med. Mange gamle spejdere arbejder videre med mange former for hjælpearbejde, f.eks. i Sct. Georgsgilderne, hvor der er rigtig mange medlemmer.

Mit spejderliv er stadig aktivt, sådan da. Vi er 23 gamle piger fra de forskellige Kolding-grupper, der er medlem af en „Oldegruppe“. Vi mødes ca. hver anden måned, og alle har vi en ledergerning bag os og en masse ønsker om at have sjove, skægge og hyggelige møder foran os. Vores aktiviteter kunne være et besøg på biblioteket med rundvisning og faglig snak, besøg ved et firma eller en aften, hvor vi synger alle sangene i vores sangbog. Et vigtigt møde var, da vi i det gamle spejderhus reddede alt det gamle „papirbras“ og gamle dagbøger, som de unge spejdere i dag ikke synes skulle gemmes. Det kunne være gamle indmeldelsesblanketter, tropsregnskaber fra dengang mor eller far var spejdere, og ikke mindst gamle dagbøger fra dengang, man skulle skrive dagbog fra hvert møde eller tur. Det er rene små kunstværker, og vores ønske er da også at få et par lokaler, hvor vi kan lave et lille museum for eftertidens unge, der så kan se, hvordan det var at være spejder i bedstemors tid. Som en rigtig spejderpatrulje skriver vi dagbog efter hvert møde og hver tur. Så kan vi altid friske minderne op. Vi er jo efterhånden kommet i „glemmealderen“, så vi har meget glæde af dagbogen.

Vi har været på tur til Fanø. To gange har vi besøgt en af vores gamle spejderkammerater, der arbejder på øen. Vi har travet rundt, været nede og dyppe tæerne i det kolde Vesterhav, sat drager op, kigget på alle de gamle smukke huse og spist os mætte i lækker mad. Sidst men ikke mindst har vi snakket, snakket og grinet. Som en af de gamle piger en dag

sagde: „Det er lige meget, hvem man sidder ved siden af, vi har altid noget at snakke med hinanden om“. Hvis ikke det er guld værd, så ved jeg ikke...

En herlig aften blev det til i Koldings Legepark, hvor vi gamle piger genoplevede barnedommens glæder på rutschebanen, klatrestativet og go-carts. En tur i robådene blev det da også til, inden aftenmaden blev serveret i form af lækre bøffer fra parkens grill. En god aften sluttede med lys på bordene i den efterhånden meget mørke aften. Og uden at forstyrre folks aftenfred sang vi os igennem vores oldesangbog, som vi har samlet fra de bedste af spejdersangene.

Vi mødes også til påske-klippe-klister-aften og til en tur i skoven med bål og snobrødsbagning, eller den står på arme riddere med flødeskum i bålgrøtten hos en af de gamle piger, mens mørket trækker lange skygger fra de store træer.

I foråret blev det til en tur til København, hvor vi besøgte Spejdermuseet. Det var lige noget for os gamle spejdere, og ord som: „Næh se der, kan du huske, sådan en havde jeg også“ o.s.v. lød igen og igen. Vores mødeprocent er meget høj, og det i sig selv er vel et godt tegn på, at vi har det godt sammen blandt spejdervenner, som vi har kendt i mange, mange år.

Måske er det ikke så moderne mere at være spejder. Der er så mange ting, der optager ungdommen i dag, men jeg vil nu altid opfordre til at være spejder. Om man er grøn, grå eller blå er for såvidt ikke så vigtigt. Det er oplevelserne sammen med kammeraterne og det primitive liv i det fri, der tæller.

Tikker-likker, tikker-likker, tjav, tjav, tjav ... Det Danske Spejderkorps..ra,ra,ra.